

SKIPPY

Večeře neprobíhala dobře. Míla vrhal nenápadné pohledy přes stůl, přes talíř s polévkou, na tátu s mámou. Rodiče nemluvili. Seděli skoro bez hnutí a napjatě poslouchali.

Poslouchali zvuky, které vycházely z kuchyně. Míla však to kňučení a funění ignoroval. Ignoroval křoupání granulí rozházených po dlaždičkách. Ignoroval *plesk-plesk-plesk*, jak psí ocas vesele naráží do zdi. Ten zvuk jim hlasitě připomínal, že Skippy během posledního týdne převrhl a rozbil už sedmnáct věcí.

Mílův tatínek položil lžici, opřel ji o okraj misky na polévku a zhluboka se nadechl. „Skippy –“ začal.

„Skippy je hodný!“ vykřikl Míla. Překvapilo ho, že promluvil tak najednou a tak hlasitě. Jeho tatínka to překvapilo taky. Vrhla na Mílu stejný pohled, jakým se občas dívá na svůj počítač, když jsou s ním potíže.

Tatínek začal znovu. „Skippy je –“

Maminka ho přerušila. „Ano, zlato, Skippy je hodný pes. Ale má problémy.“

Z kuchyně se ozval totálně nechutný zvuk.

„Spoustu problémů,“ dodal tatínek.

Míla věděl, že rodiče mají pravdu. Jeden ze Skippyho problémů se dal jen těžko ignorovat. Zapomínal zaštekát u zadních dveří, aby ho pustili na zahradu vyvenčit. Na předložkách a kobercích po celém domě se pravidelně objevovala malá hnědá hovínka.

„Věděli jste,“ zeptal se jednou po návratu ze školy Míla, „že v Paříži se psím hovínkům říká *la chocolate*? Učili jsme se to na francouzštině. Takže to znamená, že se Skippy snaží chovat mile a dát nám pamlsek.“

„No, *la chocolate* patří ven!“ namítl tatínek. „Ne do domu.“

Nemá smysl pro humor, pomyslel si Míla.

Teď seděl u jídelního stolu a doufal, že Skippy nenechal v kuchyni další pamlsek.

Tentokrát si povzdychla maminka. Podívala se na Mílova tatínka a pronesla: „Asi bychom mu to měli říct.“

„Říct mu co?“ zajímal se Míla. „Totiž, říct *mi* co?“

Tatínek odstrčil židli od stolu. „Jak jistě víš,“ spustil, „se Skippym je to čím dál... složitější. Dělá nepořádek a všechno kouše. Ničí věci, pobíhá nahoru a dolů po schodech –“

„Pořád přece nezlobí,“ bránil ho Míla.

„Možná ne,“ souhlasil tatínek. „Ale je to s ním čím dál horší.“

Maminka se zamračila. „Skippy prostě nefunguje.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Míla. Ale věděl, jak to rodiče myslí. Stane se to zase.

Maminka se podívala na kuchyňské hodiny. „Ať už to máme za sebou,“ prohodila.

Mílův tatínek vstal a odešel do kuchyně. Maminka ho následovala. Míla zůstal sedět. Stane se stejná věc, která potkala už několik jeho předchozích domácích mazlíčků. Míla se na to nechtěl dívat. Zíral do polévky. Zoufale se snažil vymyslet jiné řešení a přál si být daleko odsud.

Maminka se na okamžik vrátila do místnosti, zastavila se Mílovi za zády a požádala ho: „Nechod' ven, zlato. Mohl by do tebe narazit nebo by ti něco spadlo na hlavu. Víš, jak to chodí. Takhle... takhle je to lepší.“ Potom odešla.

Míla slyšel, jak se zadní dveře otevřely a rodiče vyšli ven. Kňučení utichlo stejně jako veselé pleskání psího ocasu. Věděl, že Skippy je s nimi.

Míla dál seděl na židli. Jeho rodiče teď půjdou na konec zahrady, aby byli co nejdál od domu. Potřebují prostor.

Míla taky najednou potřeboval prostor. Jak tam seděl a čekal, nemohl dýchat, a tak vyskočil od stolu. Když vyběhl ven, spatřil, jak rodiče stojí v trávě a tatínek drží v náruči zmítajícího se pejska.

„Mílo!“ vykřikla maminka.

„Okamžitě se vrať dovnitř,“ nařídil mu tatínek.

Pozdě. Už se to dělo. Míla cosi uslyšel a zvedl oči. Bylo to tam. Ve vzduchu se vznášel zásilkový dron ze skladu domácích mazlíčků, který připomínal tlustého černého pavouka. Jak klesal k zemi, bzučel jako voska. V šesti tenkých nohách držel krabici.

Míla o krok couvl. Drony někdy před přistáním nestihnou zpomalit. Občas škubnou nohama a krabice jim vypadne. Měl kamaráda, jehož rodina si objednala novou ledničku, a ta jim pak přistála na autě.

Tenhle dron ale letěl hladce. Brzy odnese Skippyho zpátky do skladu. Pokud totiž některý z robotických mazlíčků nefungoval správně, klienti ho mohli vrátit. Bez udání důvodu. A dostali zpět všechny peníze. Míla věděl, že tatínek strčí Skippyho do krabice, zaklapne víko a bude sledovat, jak ho dron odnáší zpátky do továrny.

Mílov tatínek měl na domácí mazlíčky smůlu. Roztomilému černému kotěti Mikešovi sršely z tlamičky elektrické jiskry, když předlo. Králík s plandavými ušima provrtával zdi. Skořicově hnědý mops byl špatně zatížený. Občas se vznášel po domě, narážel do stropu, rozbíjel lampy a motal se do pavučin. Mílovi připadalo super mít létajícího domácího mazlíčka, ale rodičům se to nelíbilo.

Tatínek se domníval, že jejich dům stojí příliš blízko elektrickému vedení. Maminka, která viděla spoustu hororů, tvrdila, že v tom mají prsty duchové.

Míla nevěděl, v čem je potíže, ale věděl, že nikdy nebude mít domácího mazlíčka jako jeho kamarádi. Pomalu se loudal zpátky do domu a vtom za sebou uslyšel štěkot. Skippyho štěkot. Skippy už byl na zpáteční cestě do skladu.

„Mílo!“ zavolala maminka.

Míla se otočil a rozběhl se k rodičům. Tatínek držel v náručí psa – jiného psa. Byl malý, hnědý a zběsile se vrtěl. „Je živý!“ vykřikl Míla. Natáhl ruce a vzal si štěně od tatínka. „To je opravdický živý pes!“

Maminka se usmála. „Věděli jsme, jak moc toužíš po domácím mazlíčkovi,“ řekla. „A roboti prostě nefungují.“

„Ale živá zvířátka jsou strašně drahá,“ vyhrkl Míla.

Tatínek se taky usmál. „S tím se netrap,“ prohodil.

Míla se cestou k domu mazlil se štěňátkem, které svíral v náručí.

Maminka ho láskyplně sledovala. Všimla si, že se mu levá noha podivně vytáčí ven. Hlava se mu jednou zatočila kolem dokola a pak se srovnala. Když za sebou Míla zavíral dveře, levé ucho mu explodovalo a upadlo. *Míla má další problémy, pomyslela si.*

Podívala se na manžela a pronesla: „Asi bychom mu to měli říct.“

Tatínek přikývl. „Ráno zavolám do továrny.“

JAKO RYBIČKA

Voda se s hlasitým šploucháním řítila do záchodu. „Kam všechny ty rybičky zmizí?“ zeptala se Ráchel.

„Dolů,“ odpověděla jí starší sestra Pamela.

Obě holčičky stály nad záchodovou mísou v koupelně. Právě spláchly další mrtvou zlatou rybku – sedmou nebo osmou? – do vodního víru. Místa jejího posledního odpočinku.

Ráchel zírala do vody. „Myslíš, že někdy připlavou zpátky?“

„Umřely,“ připomněla jí Pamela. „Jsou pryč. Voda je odnese do moře nebo tak něco.“

„Co když tentokrát ta rybička mrtvá nebyla?“ dělala si Ráchel starosti. „Třeba jen spala. Spánek vypadá jako smrt.“

„Nespala. Byla nemocná,“ prohlásila Pamela. Zavřela víko záchodu a vrátila se do jejich pokoje. Ráchel jí šla těsně v patách.

Pamela se uvelebila na posteli a zvedla časopis. „Rybičky snadno onemocní,“ prohodila, zatímco jím listovala.

„Každý někdy onemocní,“ podotkla Ráchel.

„Já ne,“ namítla Pamela. „Nechytím ani rýmu.“

Ráchel si povzdychla. Škrábalo ji v krku. Když se ráno probudila, měla ucpaný nos. Ráchel rýmu nesnášela.

„Ta rybička by neonemocněla, kdybys ji tolik nekrmila,“ poznamenala Pamela, aniž zvedla hlavu od čtení.

„Vždyť měla hlad,“ bránila se Ráchel.

„Jak to poznáš?“

„Podle šíleně smutných očí,“ odpověděla Ráchel.

„Všechny rybí oči vypadají stejně,“ prohlásila Pamela.

Ráchel zakašlala. Přitiskla si ruku na krk a promnula si ho.

Pamela chvatně zvedla hlavu a zadívala se na sestru.

„Co je?“ chtěla vědět Ráchel. „Co se děje?“

Pamela měla vyděšený výraz. „Nic. Neřeš to.“

Ráchel odvrátila pohled. Nechtěla mít rýmu. Všichni by kvůli tomu vyváděli.

Jenže další den ráno se cítila mizerně. Maminka přišla do pokoje, sedla si vedle Ráchel a sáhla jí na čelo. „Ach, zlatíčko,“ řekla. „Máš teplotu.“

„Nemám teplotu,“ zahuhňala Ráchel ze zpoceného polštáře.

„Jen hoříš, zlatíčko,“ trvala na svém maminka. „Přinesu ti obklad na hlavu.“ Sklonila se k ní a dodala: „Povím Pamele, že jsi nemocná. Ničeho se neboj, Ráchel. Brzy se ti uleví.“

„Ale –“ protestovala Ráchel.

„Pst!“ zašeptala maminka a rozhlédla se po pokoji, jako by se bála, že je někdo uslyší. Pak se podívala na dceru a uklidnila ji:

„Budeš zase jako rybička.“

„Jako rybička?“ zopakovala Ráchel tiše.

Ráchel sledovala, jak maminka vychází z pokoje. *Nemám rýmu, pomyslela si. Nemám! A máma má pravdu. Brzy se mi uleví. O nic nejde.*

Další den se jí přitížilo. Teplota stoupla. Příšerně ji bolelo v krku. Její kašel byl slyšet po celém domě.

Pamela se přišla na sestru podívat. Se zamračeným výrazem stála u dveří. „Můžeš toho prosím nechat?“ zeptala se. „Všichni tě slyší.“

„Nejde to,“ odpověděla Ráchel. Zničehonic se znovu rozkašlala, dlouze a hlasitě.

Pamela zvedla oči ke stropu. „Pozdě,“ zamumlala.

Trávníku před domem se dotkly dvě obrovské rybí ploutve. Z obou stran sevřely dům, zvedly ho do vzduchu a pak jím začaly třást. Zevnitř se ozýval jakot a výkřiky.

Po chvíli se přední dveře domu, otočené k zemi, prudce otevřely. Vypadla z nich Ráchel a řítila se vzduchem. Přistála v obrovské bílé míse plné vody. Jakmile dopadla na hladinu, voda začala prudce vířit a pak se zabubláním zmizela v širokánském temném tunelu.

Ploutve jemně postavily dům zpátky na zem.

Podivný hlas vysoko nad domem pronesl: „Často onemocní.“

„Já vím,“ ozval se další hlas. „Ale s tím nic nezmůžeme.“

První mluvčí mlaskl velkými, odulými
pysky. „Tehle pohled nesnáším,“ prohodil.
„Mají tak příšerně smutné oči.“

DĚTSKÁ CHŮVIČKA

Samanta Marková tu věc objevila, když pomáhala mamince uklízet police ve sklepě. Malou růžovo-modrou krabičku, která ležela až úplně nahoře. Měla ciferník, tlustou gumovou anténu a něco jako maličký zabudovaný reproduktor. „To je rádio?“ zeptala se.

Maminka zvedla oči a usmála se. „To je dětská chůvička,“ odpověděla. „Už spoustu let jsem ji neviděla.“

„Pořád ještě funguje?“ chtěla vědět Samanta.

Paní Marková se natáhla a sundala přístroj

z police. „Měla by, když do ní strčíš baterky,“ prohlásila a podala ji Sam.

Sam zatočila ciferníkem na boku. V reproduktoru zapraskala statická elektřina. „Funguje,“ zajásala.

Samantina maminka začala otevírat další krabice. „Bez té druhé části je k ničemu,“ podotkla. „Tohle je jenom přijímač, který jsme měli s tatínkem v ložnici. Vysílač byl u tebe v pokojíčku, hned vedle tvjí postele. Díky němu jsme slyšeli, co se děje.“ Maminka poklepala na zařízení. „A tenhle knoflík jsme zmáčkli, když jsme s tebou chtěli mluvit. Někdy jsi jen chtěla slyšet můj hlas a pak jsi zase usnula.“

Sam si přečetla nápis na zadní stěně přijímače: dosah do 30 metrů. Usmála se. Její nejlepší kamarádka Denisa bydlela v sousedním domku necelých 15 metrů od ní.

„Musíme ho najít,“ prohlásila Samanta.

„Ten přístroj je strašně starý,“ upozornila ji maminka. Sam to bylo jedno. Rodiče jí totiž nechtěli pořídit mobil, prý možná za rok. S chůvičkou si budou moct s Denisou povídat, kdykoli budou chtít.

Samanta s maminkou prohledaly všechny krabice a zbývající police. Objevily vánoční

ozdoby, tapety, zrezivělý hranatý přístroj, kterému se říkalo psací stroj, a spoustu mrtvého hmyzu. Ale vysílač žádný. Samina maminka řekla: „Potom se podívám k sobě do šatny. Rozhodně jsme vysílač nevyhodili. Obzvlášť když jsme si nechali přijímač.“

Než si šla Samanta lehnout, maminka pořád ještě chybějící část dětské chůvičky nenašla. „Neboj se,“ uklidnila Sam. „Ráno se po ní znovu podíváme. Určitě bude v kumbálu pod schody.“

Samanta ležela v temném pokoji a snila o tom, že vysílač najdou. Nemohla se dočkat, až ho bude držet v ruce a rozběhne se k sousedům, aby ho Denise ukázala. Kamarádka bude z chůvičky nadšená!

„Samanto...“ řekl někdo.

Samanta se posadila. „Mami?“ zeptala se tiše.

Ozvalo se praskání. Statická elektřina. Na přijímači dětské chůvičky, který stál na Samině prádelníku, zářilo červené světýlko. Hlas vycházel z reproduktoru.

„Sam...“

Samanta vylezla z postele a došla k přijímači. Na okamžik zaváhala, ale pak přístroj zvedla. Stiskla tlačítko, které jí

předtím maminka ukázala. „Tady... tady je Sam,“ zašeptala do reproduktoru. „Kdo je tam?“

Opět zapraskala statická elektřina. „To jsem já, Sam.“

„Kdo já?“ zeptala se Sam.

„Jsem tady v domě,“ řekl praskající hlas.

Samantě naskočila husí kůže. Nedokázala rozeznat, jestli je to mužský, nebo ženský hlas. Vlastně ani jestli patří dospělému, nebo dítěti. Hlas se opět ozval: „Mám tu druhou část chůvičky.“

Samozřejmě. Ať už je ten člověk kdokoli, musel najít druhou část zařízení. A Sam jí chtěla. „Kde jsi?“ zeptala se.

„Dole,“ odpověděl hlas. „... ve sklepě.“

Sam zmáčkla knoflík. „Přijď nahoru a přines vysílač s sebou.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. „Nedokážu vyšplhat po schodech, Sam.“

Jak Sam stála bosa u prádelníku, byla jí čím dál větší zima. „Tak ji nech na schodech ze sklepa,“ navrhla. „Ráno si pro ni dojdu.“

Hlas zapraskal. „Neboj se,“ pronesl. „Nemusíš se mě bát, Sam. Jsem ještě dítě.“

„Děti takhle nemluví!“ vykřikla Sam.

„Některé ano,“ namítl hlas.

Sam tam stála a nevěděla, co má dělat.

Hlas se znovu ozval. „Tak dobře,“ pronesl. „Nemusíš jít do sklepa... Přijdu nahoru.“

Sam slyšela, jak zaskřípaly dveře na chodbě. Srdce jí hlasitě bušilo. Musí se dostat k hlavním dveřím a utéct z domu. Vyběhla z pokoje a přijímač nechala na prádelníku.

Na opačném konci chodby spatřila malý stín. Černou siluetu o velikosti nákupní tašky. Pohybovala se.

„Vidíš? Jsem přímo tady.“ Tentokrát Sam uslyšela hlas zřetelněji než dřív.

Malý černý obrys vstoupil do tlumeného světla, které vrhalo noční osvětlení na chodbě. Sam se zachvěla hrůzou, když zjistila, že tam stojí malé dítě a drží v buclatých ručičkách dětskou chůvičku. Bylo holohlavé a temně modrý obličej mu částečně zakrývala vysílačka. Na mrňavých prstech, kterých Sam napočítala dvanáct, mělo ostré nehty.

„Na,“ řeklo dítě. „Pojď si pro ni.“

„Kdo - kdo jsi?“ vykoktala Sam.

Dítě udělalo krok dopředu. „Jsem dětská chůvička,“ odpovědělo. „Dávám pozor na všechny děti. Dohlížím na ně. Stejně jako vy máte ve škole dozor na chodbách.“

Mimochodem, tady jsme na chodbě. Máš propustku, Samanto?“ Dítě se kdákavě zasmálo. „Máš propustku?“ Rozběhlo se k Samantě. Sam uslyšela burácení větru a omdlela.

* * *

Další den ráno přijela policie. Markovi našli Samantin pokoj prázdný, ale dveře i okna byly zavřené. Přes noc zmizela. Celý měsíc to hlásili každý večer ve zprávách.

Po tu dobu jim soucitní přátelé a sousedé nosili jídlo a pomáhali udržovat dům. Několik z nich dokončilo úklid polic ve sklepě. Přijímač od staré dětské chůvičky zabalili do krabice spolu s dalšími věcmi na prodej nebo na charitu. Ležel v nejodlehlejších koutě sklepa.

V noci se z přijímače v krabici ozýval slabý praskající hlas. Karton ho tlumil. Ovšem kdyby stál někdo u krabice a přitiskl k ní ucho, možná by slyšel: „Mami! Mami! Jsi tam? To jsem já, Samanta. Jsem přímo tady!“ A občas by zaslechl dětský smích.